
Znamení osudu

NELSON, KVĚTEN 1932

Na ulici mě bičovaly provazce podzimního deště. Přetáhla jsem si přes hlavu kapuci pláště a prodírala se proti větru. K doktorovu domu jsem dorazila celá prokřehlá. Modlila jsem se, aby byl doma.

Konečně mi otevřela Julie. „To jsi ty?“ otázala se ohromeně. „Co se ti stalo? Vypadáš jako strašidlo!“

„Smím dovnitř? Je tvůj muž doma?“

„Ne, šel do ordinace, má nějaký naléhavý případ.“

Zklamaně jsem si povzdechla. To znamenalo, že se budu muset vrátit. Ordinace doktora Tensona se nacházela v půli cesty mezi naším a jeho domem.

Beze slova jsem se obrátila, ale Julie mě zadržela. „Povíš mi, co se ti stalo?“ zeptala se se mě vyčítavě.

„Později,“ odpověděla jsem a vzápětí jsem vykřikla bolestí.

„Bože, stalo se něco dítěti?“ zvolala Julie znepokojeně.

Němě jsem přikývla.

„Počkej, jen na sebe něco hodím.“ Julie si spěšně oblékla přšiplášť a nabídla mi rámě. „Opři se o mne. Nemůžu tě nechat jít samotnou. Bolí to moc?“

„Teď ne, bolest přichází ve vlnách,“ zasténala jsem. Kráčely jsme spolu větrnou nocí a deštěm. Poryvy větru a šum deště byly tak hlasité, že se Julie ani nepokoušela něco ze mne vypáčit. Když jsme konečně dorazily ke dveřím ordinace, byla jsem na konci svých sil. Doktor mě vtáhl do chodby.

„Co se stalo?“ zeptal se.

„Mohli bychom...?“ Zadrhla jsem se. V žádném případě jsem se nechtěla rozhovořit v Juliině přítomnosti.

Arthur Tenson pochopil. „Počkej tady, miláčku,“ řekl. „Odvedu Lízu do ordinace.“

Julie nezakrývala svoje zklamání, ale Arthur na ni nedbal a doprovodil mě dovnitř. Třásla jsem se na celém těle. Nechtěla jsem si ani sundat plášť, protože jsem měla strach, že umrznu.

Doktor mi přehodil přes ramena deku a druhou mi zakryl kolena.

„Je to lepší?“

Do očí mi vstoupily slzy. Němě jsem přikývla.

„Můžeš mluvit?“

Několikrát jsem se zhluboka nadechla, pak mě ale připravil o dech další nápor bolesti. Chytila jsem se za podbřišek.

Doktor na mě znepokojeně hleděl. „Lízo, musím tě vyšetřit.“ Ukázal na paraván. S námahou jsem vstala a za zástěnou odložila šaty, spodní prádlo jsem si nechala. Doufala jsem, že zakryje důkazy toho, co se mi stalo.

Arthur mě zdvořile vyzval, abych se položila do vyšetřovacího křesla. Opatrně mi prohmatal břicho. Nespouštěla jsem z něj oči. Mračil se a oči-vidně se mu nelíbilo, co zjistil.

„Obávám se, že to jsou předporodní bolesti,“ povzdechl si.

„A co to znamená?“

„Že budeš muset několik týdnů zachovat přísný klid na lůžku,“ zamumlal a jeho pozornost upoutaly podlitiny na mé kůži.

„Co jsi dělala?“ Ukázal na obrovskou modřinu na mém stehně. Přísně na mě pohlédl. „Byl to Richard?“

Sklonila jsem hlavu, ale Arthur se nehodlal nechat odbýt. Naopak, zdvořile mě požádal, abych si sundala kalhotky.

„Pověz mi, co s tebou vyváděl!“

Věděla jsem, že mi nedá pokoj, dokud se nedozví pravdu, a že stejně už dávno tuší, co se mi přihodilo. Zatímco jsem si sundávala kalhotky, váhavě jsem mu přiznala, co se odehrálo. „Richard byl opilý. Vzbudil mě a chtěl se se mnou milovat. Bránila jsem se, ale on na tom trval, prý je to jeho právo manžela.“

Doktor zaťal pěsti a zamračil se. Pak se začal věnovat vyšetření mého klína.

„Ten mizera!“ procedil mezi zuby. „Ty krvácíš!“

Polekala jsem se. „Znamená to, že potratím?“

„Ne, jen jsi zraněná. Obávám se, že znásilnění vyvolalo předporodní stahy. Musíme je zastavit, ale to dokáže jen jedna speciální masáž, kterou párkrát použil u maorských žen Rongo. Musíme ho sem přivést.“

Když postřehl můj zděšený výraz, zeptal se: „Máš něco proti tomu?“

Zavrtěla jsem hlavou. Nemohla jsem Arthurovi přiznat, že Rongo je ten poslední, kdo se smí dozvědět, co mi Richard provedl.

„Byl jsem svědkem toho, jak ta masáž pomohla ženám, které stejně jako ty dostaly v pátém měsíci porodní bolesti. Mé léky by na to nestačily.“

„Dobrá, tak ho přiveď,“ souhlasila jsem nešťastně.

To už měl Arthur v ruce telefonní sluchátko. Rongo ihned zareagoval a Arthur mu vylíčil, že má v ordinaci pacientku s předčasnými porodními bolestmi, která naléhavě potřebuje jeho pomocné ruce. Moje jméno nezmínil.

Pak na mě soucitně pohlédl. „S tvým mužem si to vyřídím,“ pronesl výhrůžně.

Jen jsem mávla rukou. „Nebude si nic pamatovat.“

„Stejně mu řeknu, že nic podobného se už nesmí opakovat. Takové svinstvo...“ Zarazil se. „Nebo ho chceš snad opustit?“

„Jestli dítě přežije, zůstanu, protože by nemělo vyrůstat bez otce. Ale jestli o ně přijdu, pak odejdu,“ vyhrkla jsem spontánně.

„Musíš sama vědět, co je pro tebe dobré. Ale kdyby ses rozhodla jinak, najdeš u nás i s dítětem vždy střechu nad hlavou. Teď se můžeš zase obléct. Nevím, zda si přeješ, aby byl Rongo zasvěcen do toho, co se ti přihodilo.“

„V žádném případě,“ odmítla jsem důrazně a začala se spěšně oblékat.

Sotva jsem skončila, ozvalo se zaklepání na dveře a dovnitř vstoupil s úsměvem Rongo. Úsměv mu však zamrzl, jakmile mě spatřil.

„To vy jste ta pacientka?“ zeptal se nevěřičně.

„Ano, to je ona. Snad bys jí mohl pomoci stejně jako těm mladým ženám nedávno,“ obrátil se na něj doktor.

„Dobrá,“ odpověděl Rongo stále ještě zaraženě. „Jen se nachystám.“ S těmi slovy zmizel ve vedlejší místnosti.

„Nechám vás tu o samotě,“ oznámil mi Arthur. „Musím vykonat ještě jednu noční návštěvu. Ale pak se vrátím a odvezu tě domů. Už nesmíš udělat ani krok!“

Pak uchopil svoji lékařskou brašnu a odešel.

Srdce mi bušilo až v krku. Ve dveřích se objevil Rongo a vyzval mě, abych šla vedle. I na něm bylo vidět, že je v rozpacích.

Malá místnost vedle ordinace se nořila do tlumeného světla svíce. Uprostřed ležela na zemi matrace. Před ní stála vyřezávaná maorská soška.

„Lehni si prosím na záda. Musím se dostat ke tvému břichu,“ požádal mě zdvořile a dřepl si vedle mě. Pátřavě mi hleděl do obličeje.

„Co se stalo? Vypadáš strašně!“ Pohled jeho tmavých očí se do mě do slova zavrtával.

V tom okamžiku ve mně povolily všechny hráze. V pláči jsem mu svěřila, že mě Richard znásilnil. Rongo při mém líčení zbledl jako stěna.

„Musíš od něho odejít!“ zvolal hněvivě, když jsem skončila.

„Jestli přijdu o dítě, udělám to,“ odvětila jsem vyhýbavě.

„A když přijde na svět zdravé?“

„Pak u něj zůstanu.“

Rongo zamračeně pohlédl na moji vlněnou punčochu vykukující zpod tvídové sukně.

„Můžeš si sundat i sukni a punčochy?“ vybědl mě.

Poslechla jsem ho a trochu mi vadilo, že mě pozoruje. Co bych dala za to, kdybych se pro tohoto muže měla vysvlékat z jiných důvodů! Ale jako ponížená, zneužitá žena? Bylo mi to tak trapné.

Jeho pohled okamžitě padl na moje podlitiny. Rysy v obličeji se mu zkřivilily odporem.

„Lehni si. Zavři oči a důvěřuj mi,“ řekl chraptivě.

Učinila jsem, jak řekl, ale necítila jsem se dobře. Pak jsem ucítila na břichu jemný dotek jeho dlaní. Při jejich krouživých pohybech mě polévalo horko. Když začal Rongo zpěvavě pronášet jakási maorská zaklínadla, zmocňovala se mě kupodivu ospalost.

Zvolna jsem se nořila do teplé tmavě modré vody. K mému údivu jsem nepadala ke dnu, nýbrž se volně vznášela na hladině. Pak jsem ucítila silné paže, které mě houpaly sem a tam. Byly to Rongovy paže.

„Když mi svěříš svůj život, budu tě navždy chránit,“ slyšela jsem ho mumlat jakoby z dálky.

„Miluji tě,“ odpověděla jsem a vznášela se v pocitu nekonečného bezpečí. Také vzduch kolem mě byl teplý a měkký. Pocit ledového chladu, který mě předtím sužoval, najednou zmizel.

Když jsem procitla, zadržela jsem dech. Cítila jsem na svých stehnech, v místech, kde byly modřiny, Rongovy rty.

„Rongo,“ zašeptala jsem. „Co to děláš?“

„Zapřísahám předky, aby už nepřipustili, aby ti někdo takhle ublížil,“ odpověděl, aniž přerušil svůj rituál. S hlubokým zanícením pak políbil i pohmožděniny na druhém stehně. Rozpáleným břichem mi vystřelovaly blesky a najednou jsem si uvědomila, že už necítím žádnou bolest.

„Je tvé ošetření už u konce?“ zeptala jsem se neochotně.

„Ano, má drahá, pokud zachováš po několik dní absolutní klid, bude nebezpečí zažehnáno,“ slíbil mi a něžně mi přejížděl dlaní po modřinách na pažích.

Přestože mě v klíně pořád páliło, cítila jsem zároveň i přívál touhy. Rongo na mě hleděl se směsicí lásky a soucitu. Položila jsem mu paže kolem krku a zašeptala jsem: „Miluji tě.“

„Pak odejdi se mnou,“ zapřísahal mě.

Jenže já myslela na dítě ve svém břiše a byla silně přesvědčená o tom, že by byl hřích připravit ho o otce. Přitom jsem si nebyla vůbec jistá, zda dokážu někdy Richardovi odpustit.

„Není to možné,“ odpověděla jsem slabým hlasem. „Už se nesmíme znovu vidět...“ Zarazila jsem se. „Ale mám ještě tvoje *hei-tiki*. Musím ti ho vrátit.“

Rongo zavrtěl hlavou. „Ne, ponechej si ho a nos ho u sebe jako zástavu mé lásky.“

V tom okamžiku se ozvalo zaklepaní na dveře a dovnitř vstoupil Arthur. Rychle jsme se vymanili z objetí, ale měla jsem pocit, že doktor přece jen něco zahlédl. Zatvářil se zvláště.

„Jak se ti daří?“ zeptal se a podřepl ke mně.

„Už necítím žádné stahy.“

„Chceš u nás přespat, nebo tě mám odvézt domů?“

„Bude lepší, když půjdu domů.“

„Dobrá, ale můžeš si být jistá, že si s Richardem vážně promluví.“

„Za to ti budu dokonce vděčná,“ ujistila jsem ho a zvedla se, abych se oblékla. „Nechci se s ním v žádném případě setkat sama.“

„Nebude vám vadit, když pojedu s vámi?“ otázal se Rongo zdvořile.

„Budu ráda, když mě doprovodíte oba. Richard si asi už na nic nepamatuje, byl opilý.“

Rongo s Arthurem mě uchopili mezi sebe a vedli mě ven. Na chodbě jsme uviděli Julii spící v křesle.

„Říkal jsem jí, že má jít domů,“ poznamenal Arthur nevrle, „ale trvala na tom, že tu počká, aby věděla, zda se ti daří lépe.“

„Prosím, nic jí neříkej!“ zvolala jsem zděšeně.

„To ani nesmím,“ ubezpečil mě lékař. „Vyzvednu ji na zpáteční cestě,“ řekl, ale bylo už pozdě. Julie se vzbudila. Zmateně si protírala oči. „Kam jdete?“

„Odvezeme Lízu domů. Chceš tu na mě počkat, nebo půjdeš domů sama?“

„Pojedu s vámi!“

Zvedla jsem k Arthurovi prosebný pohled.

„Ne, drahoušku, to přenech nám mužům,“ pronesl tónem, který nesnesl odpor.

Julie se zatvářila uraženě. „A co ti vlastně je?“ obrátila se ke mně netrpělivě.

„Nastoupily mi předčasné porodní bolesti,“ odpověděla jsem rychle.

„Chudinko!“ zvolala a objala mě.

„O dítě nepříjde,“ řekl Arthur podrážděně. „Ale musíme už jet. Brzy bude půlnoc!“

„Pak už tedy taky půjdu,“ prohlásila Julie dotčená tím, že ji nechceme vzít s sebou. Na chodníku ji Arthur letmo políbil a ona našťavaně odkráčela.

„Děkuji vám oběma,“ řekla jsem, když byl náš dům na dohled. Přestalo pršet a také vítr se uklidnil. Když jsme vstoupili do chodby, udělalo se mi nevolno.

„Musíš zůstat ležet,“ připomněl mi Arthur přísně. „Máte pokoj pro hosty? Nechci, abys zůstávala s Richardem v jedné ložnici.“

„Mám svůj zahradní domek,“ vzpomněla jsem si. „Je tam i postel.“

„O všechno se postaráme,“ ujistil mě jemným hlasem Rongo, který dosud mlčel.

Doktor se nadechl. „A teď si promluvíme s tvým mužem.“

Ukázala jsem mu cestu do ložnice. „Budeš ho muset probudit,“ zašeptala jsem, když jsme se tiše rozestavili kolem Richardovy postele. Chrápal jako dřevorubec.

Arthur se nad ním sklonil a prudce jím zatřásl. Můj muž zachroptěl a otevřel oči.

„Co tu děláš?“ blekotal překvapeně.

„Posaď se!“ poručil mu Arthur.

Richard ho nechápavě poslechl a rozhlížel se po nás krví podlitýma očima.

„Víš, cos jí udělal?“ Arthur na mě přísně ukázal. Najednou mi nebylo příjemné, že jsme všichni tři přítomni téhle konfrontaci. Možná jsem měla poslat Arthura samotného, říkala jsem si.

Richard si zmateně otíral pot z čela a těžce dýchal. „Vůbec nevím, co ode mne chcete. A co dělá tenhle v mé ložnici?“ Zamračeně si měřil Ronga.

„Otázky tady kladu já! Jak jsi mohl své těhotné ženě tohle provést, ty zvíře?“

Z Richardova popleteného výrazu bylo zřejmé, že si na nic nepamatuje.

„Děláš se jen tak hloupý, nebo máš výpadek paměti? To si už opravdu nepamatuješ, že jsi svoji ženu znásilnil?“

Richard zbledl jako smrt. „Já? Ne... to ne...“ koktal.

„Chceš vidět modřiny na jejích stehnech a pažích, abys uvěřil, že ses choval jako hovado?“

„Ne... já jí nechtěl ublížit, musíte mi věřit. Je to přece moje žena.“

„Panebože, uvědomuješ si, cos jí provedl?“

„Ale to přece není trestné. Dělají to všichni!“

Arthur se chytil za hlavu. „To snad není pravda! Kdo jsou ti všichni, smím-li se zeptat?“

„No, Sam říká, že v ložnici se nedělají okolky.“

„Co říká tvůj takzvaný přítel Sam, je vyložený nesmysl!“ sdělil mu Arthur ledově chladným tónem.

Richard na mě zkroušeně pohlédl. „Nechtěl jsem ti ublížit. Ale nemohli bychom se o tom pobavit mezi čtyřma očima? Nechápu, co má znamenat tohle přeapadení. A co tu děláte vy, pane Taumaunu, tomu už vůbec nerozumím.“

„Pan Taumaunu zabránil tomu, abych potratila naše dítě,“ zastala jsem se ho energicky.

Arthur na mě významně pohlédl a já hned pochopila. Richard určitě nepatřil k lidem, se kterými by chtěl sdílet tajemství o Rongových léčivých rukách.

„Našel mě na ulici a včas odvezl k Arthurovi do ordinace. Jinak bych o dítě přišla,“ zalhala jsem spěšně, což mi vysloužilo vděčné pohledy obou mužů.

„Pak jsem vám rovněž povinován díkem,“ ucedil Richard neochotně.

„Bez vašich díků se obejdu,“ odvětil Rongo chladně. „Ale pokud byste se svojí ženou jednal ještě jednou tímto způsobem, pak za sebe neručím!“

„Nenechám se tu zastrašovat nějakým Maorem!“ vyjel na něho Richard.

„To není zastrašování, ale varování,“ upřesnil Arthur. „Odmítám už bezmocně přihlížet, jak opilí chlapi zacházejí se svými ženami jako s dobyt看kem. A že se to děje i u mých takzvaných přátel, mě rozčiluje tím víc!“

Richard obrátil oči ke stropu. „Sakra, děláš, jako bys sám byl nějaký svatý. Nejsi můj zpovědník!“

„Ale býval jsem tvůj přítel.“

„Býval? Pak laskavě odejdi z mého domu!“

„Našeho domu,“ opravila jsem ho.

„My dva si spolu ještě promluvíme, protože za tuhle trapnou scénu můžeš ty!“

Než se Richard vzpamatoval, chytil ho Arthur za límec a zatřásl s ním. „Tak to už stačilo. Pokud nebudeš přísahat, že Líze už nikdy neublížíš, odejde teď se mnou a ty ji víckrát neuvidíš.“

Richard ke mně zděšeně vzhlédl. Moc dobře jsem viděla, že ta jeho hra na silného muže je jen maska. V jeho očích jsem četla skrytou paniku, víčka se mu nervózně chvěla.

„Tak ty mě chceš opustit?“ pronesl chraptivě. Slyšela jsem, jak se mu třese hlas.

„Kdybych přišla o naše dítě, už bych se sem nevrátila. Ale teď, když nám snad zůstane zachováno, nechci ho připravit o otce. Přestože mi ten otec dítě málem vzal...“

„Nezapomínej, že musíš příští týdný strávit v naprostém klidu na lůžku,“ připomněl mi Arthur.

„Vím. O tom jsem právě chtěla mluvit. Chci až do porodu bydlet v zahradním pavilonu a ty musíš přísahat, že se mě nedotkneš. Budu doufat, že čas zahojí všechny rány, a až tady bude dítě, my dva k sobě snad opět najdeme cestu.“

Ten muž, který si ještě před chvílí hrál na drsného chlapa, propukl vzápětí v hlasitý pláč. Vrhł se na kolena, chytil mě za cíp sukně a přísahal, že mi už nikdy v životě neublíží a nezpůsobí bolest.

Ani jsem nepostřehla, že se Arthur a Rongo při této scéně nepozorovaně vykradli z pokoje. Teprve když jsem se ohlédla, zjistila jsem, že jsem s Richardem osaměla.

„Ale v zahradním domku nemáš ani pořádnou postel,“ blekotal zkroušeně.

„Zařídíme ho novým nábytkem. A ještě něco, můžeš mě tam navštěvovat, ale jen když ti to dovolím.“

„Udělám všechno, co si budeš přát,“ vzlykal, uchopil mě za ruku a zasypal ji polibky.

„Takže teď jdu,“ řekla jsem tiše. Jestli jsem k němu v té chvíli něco cítila, tak nanejdvůž špetku soucitu, protože jsem věděla, že nepřekročí svůj stín. Svým způsobem mě jistě miloval. Tušil snad podvědomě, že moje srdce patří jinému? To určitě ne, uklidňovala jsem se, jak by mohl odhalit, že v té chvíli toužím po Rongově hřejivé náruči?

Navzdory špatnému svědomí jsem se nedokázala přimět, abych mu naznačila, že jsem mu odpustila. Nic takového jsem ani necítila. Jediné, co mi zabránilo chopit se oběma rukama štěstí, které na mě čekalo jen pár metrů odtud na chodbě, byla naděje, že k Richardovi coby otci svého dítěte zase jednou pojmu náklonnost. V hloubi srdce se sice ozývaly pochyby, ale nechtěla jsem jim naslouchat. Snažila jsem se zapomenout, že jen díky setkání s Rongem jsem poprvé poznala, co znamená nějakého muže doopravdy milovat.

„Můžeš mi alespoň podat ruku na znamení, že mi dokážeš odpustit?“ slyšela jsem jakoby z dálky Richardův roztřesený hlas.

„Na to je ještě příliš brzy,“ odpověděla jsem vyhyčivě a kvapně se vzdálila z ložnice.

Přede dveřmi na mě čekali Arthur s Rongem. „Odvedeme tě do pavilonu. Potřebuješ ještě nějaké věci z ložnice?“ chtěl vědět doktor.

„Snad noční košili a příkrývku, ale už za ním nechci chodit.“

„Postarám se o to,“ řekl Arthur a zaklepal na dveře.

Sotva za nimi zmizel, vrhli jsme se s Rongem jeden druhému do náruče a začali se vášnivě líbat. Když jsem si uvědomila, co dělám, zděšeně jsem se z jeho objetí vytrhla.

„To nesmíme,“ zašeptala jsem nepřítliš přesvědčivě.

„Musíš mi slíbit jedno: Jestli změníš svůj názor, dáš mi vědět a všichni čtyři odejdeme.“

„Čtyři?“ podivila jsem se.

Tvář mu rozjasnil úsměv. „Mám malého synka.“

Asi jsem se zatvářila dosti šokovaně. „Tos mi neřekl.“

„A ani nemohl. Viděli jsme se pouze třikrát. A nikdy se nenaskytla příležitost vyprávět ti o své ženě a synovi.“

„Ty jsi ženatý?“ Polilo mě horko. Máme zničit hned dvě rodiny?

Přes obličej mu přelétl stín. „Zemřela při porodu našeho druhého dítěte spolu s ním. Nemohl jsem tomu zabránit.“

„To jsem nevěděla...“

„Co by se tím měnilo? Věřil jsem, že už nikdy nedokážu milovat jinou ženu. Ale když jsem tě spatřil na trajektu...“ Do očí se mi vedraly slzy. „Ihned jsem tě pojal do svého srdce.“

„Nikdy jsem nevěřila v lásku na první pohled, ale se mnou to bylo podobné.“

Kdyby se v té chvíli nevrátil doktor s mými věcmi, asi bychom si znovu padli do náruče.

Cítila jsem nekonečnou vděčnost za to, jak dobré mám přátele. Už proto, že mezi lidmi, kteří se nazývali našimi přáteli, byli spíše výjimkou.

„Nevím, jak se vám odvděčit,“ řekla jsem se slzami v očích. Arthur předal mé věci Rongovi a přivinul mě konejšivě na svoji hrud', abych se vyplakala. Rameny mi otrásaly prudké vzlyky. Kdyby jen doktor věděl, že kromě toho, čeho se na mě dopustil Richard, mám ještě další důvod ke smutku – rozloučení s Rongem.